

Friedhelm König

**A
GYŐZTES
OLDALÁN**

A könyv eredeti címe és kiadója:

...Der uns den Sieg gibt;

Christliche Schriftenverbreitung, Hückeswagen

© Evangéliumi Kiadó

ISBN 963 8079 21 5

Felelős kiadó: PRIMO KIADÓ - Oláh Leventéné

Megjelent a PRIMO KIADÓ gondozásában

1121 Budapest, XII. János Zsigmond u. 9.

Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

Eredeti tulajdonos: Evangéliumi Kiadó - Stuttgart

A magyarországi jogok megszerzésében közreműködött az

Evangéliumi Kiadó

Budapesti képvisellete, 1066 Ó utca 16.

TARTALOMJEGYZÉK

Győzelemre van szükségünk	5
1. A hit „túlhaladott” dolog	7
2. Hogyan engedheti meg mindezt Isten?	21
3. Van terv, de nincs tervező	35
4. Isten Igéje-e a Biblia?	60
5. Csodák?	90
6. Krisztus keresztje – fölösleges?	109
7. Nézd a keresztyéneket!	120
8. A végén minden rendbe jön – vagy: fecsegés a „jó Istenről”	132
9. „Az ember jó”	149
10. „Hol marad az Ő megígért visszajövetele?”	163

GYŐZELEMRE VAN SZÜKSÉGÜNK

Veszélyes harcban állunk. Félrevezetnek minket, és követ adnák táplálékkul kenyér helyett. Olyannyira hozzászokunk a fonák dolgokhoz, hogy jóformán fel sem ismerjük a fonákságot.

Mintha köveket darálnánk kávédarálóban! Nem tanácsos! Elrontjuk a szerkezetet. A kövek tönkreteszik a daráló legfontosabb részeit, a daráló szerkezetet és a motort.

Ilyen a helyzetünk is. A mi „gondolkodási malunk” sem működik már rendesen, mert szüntelenül megemészthetetlen gondolkodnivalóval táplálják.

S a következmény? A logikus gondolkodási folyamatok tönkrementek. „Daráló és motor”, értelem és szív képtelenné vált feladatának betöltésére. Gondolkodásunk és érzelmi életünk egyaránt elvesztette érzékét aziránt, hogy mi a helyes és mi a helytelen.

A Gonosz egyik elve, hogy a hazugságot igazság gyanánt tünteti fel. És mi hajlandók vagyunk megkísérelni „a kövek megőrlését” – de ezáltal csak önmagunkat tesszük tönkre.

„Bölcsnek mutatták magukat, és bolondokká

lettek” (Róm 1,22). Találójában nem is lehetne ezt kifejezni. Aki nyitott szemmel jár-ke, naponta szemléltető oktatást kap arról, milyen előrehaladott a bomlás folyamata. Ahová csak nézünk, mindenütt rémülettel kell fölismernünk, hogyan lettek a bölcsek bolondokká.

Ebben a könyvben tíz téves ítélettel kapcsolatban foglalunk állást. Le kell lepleznünk azokat a hamis dolgokat, amelyekkel naponta találkozunk.

Mindnyáján veszélyben élünk. Ez alól senki sem kivétel, ezért senki sem kerülheti ki a becsületes leltárkészítést. A kövek rombolnak. Nekünk győzelemre van szükségünk. Győzelemre a hazugság fölött, a pusztító és a pusztulás fölött, hogy törés helyett új élet jöjjön létre.

Ezt a célt szolgálja ez a könyv. Meg akarja mutatni a romlásból kivezető utat, és rámutatni Arra, *Aki nekünk a győzelmet adja.*

1. A HIT „TÚLHALADOTT” DOLOG

„Csak a tudás számít” – mondják ma – a pontos, megalapozott tudás. A hit nem számít, reménytelenül divatjamúlt.

Am nyelvünkben a „hinni” szó jelentése végzetesen eltorzult az eredetihez képest. Ezért meg kell tanulnunk: a Biblia egészen mást mond, amikor hitről beszél!

Megkérdezzük valakit: „Mikor indul a müncheni gyors?” Ezt a választ kapjuk: „Azt hiszem, 9 óra tájban.” Nos, ezzel a válasszal nem sokra megyünk. Ezért elővigyázatosak lévén, már 9 előtt néhány perccel kimegyünk a pályaudvarra. Csakhogy bal szerencsénk van, a vonat 8.53-kor elindult. Még éppen látjuk eltűnni az utolsó kocsit. A vonat elment. Amire szükségünk lett volna, az a pontos felvilágosítás: a müncheni gyors 8.53-kor indul a 12. vágányról.

Lássunk egy másik példát. Valakit fogva tartanak egy helyiségben. Elrabolták és most őrzik. Az ablak sűrűn le van függönyözve, a szobát neonlámpa világítja meg. Az illető már napok óta itt van. Pontosan ismeri tömlöcét, szélességét, hosszúságát,

magasságát, minden szöveget a falban. Ez a pontos tudás. Olykor mintha rádió hangját hallaná, de lehet, hogy televízióét. Időnként halk motorzúgást hall, talán egy iparos dolgozik műhelyében (vagy egy asszony a varrógépen?). Valahol víz folyik a csapból. Azután ismét csend. Hangokat és léptek zaját hallja: lehet, hogy egy család, gyermekekkel. De pontosat nem tud, mindez csak sejtés.

A legtöbben úgy képzelik el a hitet, hogy semmit sem lehet pontosan tudni, csak bizonytalanul sejtteni. Ez épp olyan, mint amikor azt mondjuk: azt „hiszem”, holnap szép idő lesz. Azaz, bár nem tudom pontosan, de feltételezem. Esetleg szakadni fog az eső. Akkor pechem lesz.

A hit nem síkos „jégtükör”, melyen megcsúszhatunk !

A bibliai értelemben vett hit nem föltételezés és nem bizonytalan sejtés, vagy valaminek a nem-tudása, se nem érzés vagy ehhez hasonló. A hit a legerősebb bizonyosság, szilárd meggyőződés. Isten Igéje határozottan megállapítja: „töredékes az ismeretünk”, de „megmarad a hit”.

Senki se gondolja azonban, hogy a Biblia lebecsüli a tudást és az értelmet. Amikor a Biblia biztat, hogy higgyünk, nem arra szólít fel, hogy kapcsoljuk ki gondolkodási berendezésünket. Isten nem azért adott nekünk értelmet, hogy azután felszólítson: hagyd abba a gondolkodást! Az értelmem éppen akkor teljesíti feladatát, amikor gon-

dolkodási munkát végez. Valódi és jó gondolkodási munkát! Isten nem azért adott fület, hogy vele beszéljek, lássak vagy járjak, hanem: „Akinak van füle a hallásra, hallja!” Ez az Isten akarata. Tehát fülemmel hallanom kell, nemcsak akusztikailag, hanem lelkileg is, hallanom azt, hogy mit akar Isten nekem mondani!

Értelmemmel pedig gondolkodnom kell, végig kell gondolnom a dolgokat, mégpedig Istennek tetsző módon. Az a hit tehát, amelyről a Biblia beszél, nem tesz értelmetlenné. A bibliai hit semmi olyat nem követel tőlem, amit gondolkodó emberként nem tehetnék meg. A hit nem akadályozza a gondolkodási munkámat, sőt, erősíti, de: nem gondolkodás által üdvözülök, hanem egyedül hit által!

Milyen sokan nyelték le ezt a „követ”: a hit túlhaladott. A hit nem illő a modern emberhez. Pedig a hit nem ér kevesebbet, mint a tudás; a hit valami más. A hit sokkal több!

A hit több, mint „szürkeállomány”

A hit ugyanis magasan fölötte áll az értelmemnek. Miért? Már csak azért is, mert – ha őszintén végiggondolom – be kell látnom, hogy végső soron milyen korlátoltak az értelmi lehetőségeim. A „szürkeállomány” tömege, az agy, nagyszerű tőkét jelent! De az Isten Igéjében kijelentett bölcsesség magasságához képest ez a tőke csupán szerény foglaló!

Értelmemet bátran használhatom, és használ-

mom is kell arra, hogy – lehetősége határain belül – gondolkozzam, de elég becsületesnek kell lennem ahhoz, hogy határait fölismerjem. „Tudom, hogy semmit sem tudok” – mondta egy bölcs, ókori filozófus. – Dicsérem tehát Istent azért, mert Igéjében olyan magaslatokat találok, amilyent értelmekkel meg sem közelíthetek, és olyan mélységet, amelyet kikutatni soha nem leszek képes. Ez pedig hitem számára nem jelent nehézséget, sőt, inkább megerősítést.

Nemde ostobaság lenne, ha mindarról, amit nem értek, egyszerűen nem vennék tudomást? Hadd hozzak erre egy példát a modern természettudományból. Az elektronok – elemi részecskék – az atomok és a molekulák elemi építőkövei, s ezzel voltaképpen minden anyagéi. A modern fizikában óriási szerepe van az elektronkutatásnak. És most következik valami bámulatra méltó: bár meg tudják mérni ezeknek az elemi részecskéknek a fizikai tulajdonságait, és a folyamataikkal a legapróbb részletekbe menően foglalkoznak, ugyanakkor ma még senki sem tudja pontosan megmondani, micsoda tulajdonképpen az elemi részecske. Röviden, ez az elektron – amely végső soron az egész fizika egyik legfontosabb eleme – mind a mai napig egyértelműen nem határozható meg.

Nem volna-e több mint ostobaság, ha ennek alapján arra a következtetésre jutnánk: mivel egyáltalán nem tudom, hogy mi egy elemi részecske, nem fogadok el semmit, ami vele összefügg?

Egyetlen értelmes ember sem tenné ezt. Az elemi részecskék ugyanis megtapasztalhatóak. Vannak! És ha értelmem korlátozott is, a tényeket el kell fogadnom!

Isten Igéje és a hit megtapasztalható tények.

Ugyanez érvényes az Isten Igéjében található tényekre, amelyeket „szürkeállományunkkal” nem tudunk megmagyarázni. D.L. Moody amerikai evangélista (1837-1899) mondja el, hogy egyszer valaki egy nehéz igehellyel fordult hozzá:

- Moody úr, mit kezd ön ezzel az igével?
- Hogy mit kezdek vele? Semmit!
- Úgy értem: hogyan magyarázza?
- Egyáltalán nem magyarázom!
- Akkor nyilván nem is hiszi el?
- De igen, elhiszem.

Vannak tehát dolgok, amelyeket nem értek, de amelyekben mégis hiszek. Talán keveset, vagy semmit nem értünk a magas matematikából, a differenciál- vagy integrálszámításból. De elhiszük, mert megbízható tények.

Az ateista is hisz

Általában hinni nem jelent mást, mint bizalmat helyezni valakibe vagy valamibe. És ebben a tág értelemben mindenki hisz. Az ateista is. Mindenki bíz valakiben vagy valamiben. És minden esetben bekövetkezik valami törvényszerűség: az a hatalom, amelyben bízom – legyen az ideológia, ember vagy dolog –, elkezd rendelkezni az életem fölött!

Beülünk egy nagy utasszállító repülőgépbe. A gép megindul a kifutópályán, s ettől kezdve teljesen kiszolgáltattuk magunkat a repülőgép „hatalmának”. Össze vagyunk kapcsolva a géppel, mindaz, ami a géppel történik, velünk is történik. Ha a gép biztonságosan leszáll New Yorkban, akkor mi is ott leszünk néhány óra múlva.

Azt gondolom, érthető a példa: ha rábizzuk magunkat a repülőgépre, és az biztonságosan elvisz minket New Yorkba, akkor valami hasonló élményünk lesz ahhoz, amit a Biblia „hit”-nek nevez. Megtapasztaltuk, hogyan rendelkezett egy másik valóság, egy másik hatalom a mi életünkkel.

Ott már nem voltunk a magunk urai. Kötve voltunk a repülőgéphez. Ez a repülőgép nevű nagyszerű találmány úgy rendelkezett fölöttünk, mint a rabtartó a foglyával. A géppel együtt haladtunk, mintegy 10.000 méter magasan és óránként 1000 kilométeres sebességgel. És az esélyünk arra nézve, hogy megérkezzünk-e Amerikába, teljesen attól a technikai berendezéstől függött, amelyre rábizztuk magunkat.

A repülőgép példáján világosan láthatjuk, hogy az a hatalom rendelkezik életünk fölött, amelynek kiszolgáltattuk magunkat.

Sokan vannak, akik életük kiteljesedését a pénztől várják, s ezért átadják magukat a pénz hatalmának. Egész életüket a pénzre állítják be. Minden gondolatuk, törekvésük csak egyet ismer: a pénzt. Ennek kikerülhetetlen következménye,

hogy egész életüket a mammon uralja. És nemcsak gazdag emberek vannak közöttük.

Mások teljesen a hivatásuknak, hobbyjuknak vagy szenvedélyeiknek szolgáltatják ki magukat. S a következmény: ezek hatalmába kerülnek.

Sokan valamilyen ideológia előtt tárják ki magukat; mások okkult jelenségekkel foglalkoznak, horoszkóppal, jógával vagy más effélével. S a következmény: ezek az eszmék és szellemi hatalmak úrrá lesznek egész életükön, és formálják őket.

Érdeemes megállni és elgondolkozni: mi alakította idáig az életemet? Azt, hogy a dolgokat én alakítom, csak egészen naív, nem komolyan gondolkodó emberek állíthatják.

Pál apostol elmondhatta, hogy megragadta őt a Krisztus (Fil 3,12). Mindenkit megragad valaki vagy valami. Tegyük fel magunknak becsületesen a kérdést: engem ki ragadott meg? Ki tart a kezében?

Ne rohanjunk a vesztünkbe!

Jó lenne, ha egyszer komolyan elgondolkodnánk – és meghallanánk Isten hívását, hogy átadjuk magunkat az Ő hatalmának, Őbenne bízunk és higgyünk. Isten előtt nem ismeretlen a hitetlenség, amely minket annyira hatalmába akar keríteni. Azt is tudja, hova sodorhat minket. Egyedül Isten akar nekünk szeretetet és békességet adni. Nem akarja, hogy vesztünkbe rohanjunk.

Isten mindent megtett, s annál többet már nem

tehetett, mint hogy egyszülött Fiát odaadta értünk. Amióta Jézus Krisztus – az Igaz a nem igazakért, Isten Fia a bűnösökért – meghalt a golgotai kereszten, azóta szabad az Istenhez vezető út. Egyedül az Úr Jézusba vetett hit old meg minden szükségét. Ne csapjuk be magunkat: egyedül Isten hatalma alatt van szabadulás, igazi élet és valódi öröm.

Isten ma szól hozzánk: „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, az nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta” (Jn 3,36). Komoly isteni szó ez! Arra szólít fel, hogy fogadjuk be Krisztust, hogy így legyen életünknek célja és tartalma.

Akarsz-e hinni benne, megnyitod-e magad hatalma előtt? A legtöbbet adta, hogy szeretetét bizonyítsa: tulajdon vérét és életét. Jézus Krisztus meghalt a golgotai kereszten. A legnagyobb árat fizette meg azért, hogy te is hozzá jöhess. Ő az út, amelyen megmenekülhetsz az ellenséges hatalmaktól.

A kérdések kérdése

Nem lehet elég korán föltenni a kérdést: merre tart az életünk? Aki ezt a kérdést kikerüli, nem jut célhoz. Ezért fontos erre még ma világos választ kapnunk.

Egyébként ez a kérdés ott lappang minden emberben. Abban is, aki minden hitet megtagadott, vagy aki számára a hit nem jelent semmit. Benne is

ott lapulnak a megválaszolatlan kérdések az élet alapja, értelme és célja felől. Ezek a kérdések elpusztíthatatlanok. Minden életuntság, amely miatt oly sokan szenvednek, ennek a tünete.

Egy moszkvai ateista folyóirat olvasólevelél rovatában jelentek meg a következő sorok: „Ha földi életem csak annyiból áll, hogy ez a porhüvely megtelik értelemmel és érzelemmel, de csak azért, hogy azután mindez eltűnjék, akkor *ez az élet* – még ha marad is utána valamiféle, az *évek során elmosódó nyom* – nem más, mint *elviselhetetlen képtelenség!* Mert akkor mi végett fejlessze ki az ember a neki adott értelmet és érzelmeket, ha ő a 'sem-miből' keletkezett, és 'semmivé' válik? *Mi végett* van létemnek múló tudata, ha a röpke pillanat alatt milliárdnyi ragyogó égitestet láttam, megtanultam összeadni és kivonni, átélni végtelen magasságot és mélységet, elragadtatást és borzalmat, örülni a szépségnek, gyönyörködni az alkotásban és önzetlenül szeretni? Mire való akkor mindez?”

Amint látjuk, még az ateisták szíve is nyugtalan, tele kérdésekkel. A marxista filozófus, Milan Machovec szinte irigykedve tekint azokra, akik tudnak imádkozni. Azt írja, hogy a legtöbb ember „egyik szórakozásból a másikba, egyik tevékenységből a másikba menekül. Az ilyen ember sohasem beszélget el önmagával.” Igaz ugyan, hogy az imádság nem párbeszéd önmagunkkal, hanem élő kapcsolat a Magassággal. Egy marxista filozófus szavai mégiscsak arról vallanak, hogy ismeri a hiányzó di-

menzió égető kérdését. És amikor még azt is leírja, hogy „a modern emberhez képest a középkori, meditációban elmerült szerzetes, ami a belső dialógust illeti, voltaképpen előrehaladottabb”, akkor megérezzük valamit abból, hogy mennyire komoly nála ez a kérdés; követelődző szívének hullámai nem tudnak megnyugodni. Hogy is mondta egykor Augustinus (354-430): „Nyugtalan a mi szívünk, míg benned meg nem nyugszik, ó Isten!”

A bűn azonban vakká tesz minket Isten valóságával szemben. Mert az értelmünk mindenestől bűnnel fertőzött. A bűn megvakít, hogy ne lássuk mindazt, amit az Úr Jézus megtehet értünk. A Biblia világosan mondja, hogy egyedül az értelmünkkel nem tudunk Istenhez jutni. Voltak, akik megkísérelték, de mind kudarcot vallottak. A Biblia egyértelműen megállapítja: az ember pusztán a maga bölcsességével nem juthat el Istenhez. És ha addig várunk, amíg mindent megértünk, sohasem jutunk el Hozzá.

Van felelet

Az emberi lélek oly nagy, hogy az egész világ sem töltheti be. Az evangélium azonban azt mondja, hogy van felelet a szív kérdéseire. Hogy van egy mindent átalakító hatalom, amely képes életünket minden téren megváltoztatni és új alapra helyezni.

Egyetlen filozófia és egyetlen „izmus” sem képes az embert megváltoztatni, és új, kielégítő viszonyokat teremteni. Az ismert német filozófus,

Martin Heidegger (1889-1976) mondta egy interjúban: „A világ mostani állapotán a filozófia nem képes közvetlenül változtatni. És ez nemcsak a filozófiára érvényes, hanem minden pusztán emberi gondolkodási törekvésre. Csak Isten képes minket megmenteni.”

Szívünk Isten számára teremtett. És Isten nélkül nem marad más érzés, mint belső üresség. Az evangéliumban azonban megvan a reménység: Krisztus meghalt bűneimért. Megsemmisítette azokat. Krisztus feltámadott, él és visszajön. Ez az élő hit! Ezt hitben el kell fogadnunk, nem boldogulhatunk pusztán az értelmünk segítségével. Hogyan is érthetné meg az ember a maga kicsiny értelmével a nagy Istent, aki az egész mindenséget teremtette és kormányozza.

Az isteni oksági lánc

Honnan van a hit? Ezt nem tudom megmagyarázni. De mindenki megtapasztalhatja, ahogyan én is megtapasztaltam, és olyan emberek milliói, akik számára Jézus Krisztusban élő valóság lett. A megteremtés a hitből származik, nem pedig megfordítva.

Honnan van a hit? Erre a kérdésre a Biblia világos választ ad. A válaszban megvan az isteni oksági lánc: „A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által” (Róm 10,17). Az Istentől rendelt út tehát:

Isten Igéje – igehirdetés – hit.

Először tehát olvasnom vagy hallanom kell Is-

ten Igéjét. És akarnom is kell, mert Isten senkit sem kényszerít. Késznek kell tehát lennem, hogy ne a *magam*, hanem *Isten* akaratát cselekedjem. Pontosan ez az, amit az Úr Jézus Jeruzsálemben mondott a lombsátor ünnepén: „Ha valaki kész cselekedni az Ő akaratát, az felismeri, hogy az a tanítás Istentől való-e, vagy én magamtól szólok” (Jn 7,17). Más szavakkal: Próbáljuk ki! Legyünk célszerűen gyakorlatiasak, ne hátráljunk és védekezzünk folyton! Ez az üzenet az olvasónak szól!

Vannak, akik még sohasem olvasták a Bibliát, és mégis kritizálják. Ez néptelenség. Isten Igéjével hogy mer az ember ilyet tenni? Ez a magatartás teljesen következtelen. Kemény kő, amely csak rombol.

Lewis Wallace (1827-1905 – a Ben-Hur szerzője) USA tábornok, majd New York kormányzója találó példát nyújt az ateizmusból az Úr Jézushoz való világos odafordulásra. Egyszer találkozott egy másik ateistával, egy szintén magas rangú tiszttel. Együtt tárgyalták meg a keresztyénség állítólagos értelmetlen voltát. A főtitst így szólt a tábornokhoz: „Ön intelligens, művelt ember. Miért nem ír könyvet, amelyben bebizonyítja a keresztyénség értelmetlenségét?”

Wallace tábornok elfogadta a tanácsot, és nagy buzgalommal látott neki a munkának. Tekintélyes anyagot szedett össze, és közben kénytelen volt alaposan tanulmányozni a Bibliát is. Amikor könyve első fejezeteit megírta, már fölismerte, hogy Jé-

zus Krisztus történelmi személy volt. Nem tartott sokáig, amikor azt is fölismerte, hogy Krisztus ennél több. Végül, ötvenéves létére a tábornok letérdelt és életében először – imádkozott. Megindító imádság volt: kérte Jézus Krisztust, legyen az ő Ura és Megváltója.

Amint látjuk, Isten Igéje hitet és új életet munkál, amelyet érdemes élni. Vitatkozással és kritizálással sosem jutunk előbbre. Találón mondta Bethel* nagy férfira, Friedrich Bodelschwing (1831-1910): „Hitetlennel és csúfolódokkal ne sokat vitázzunk, hanem egyszerűen tegyünk vallást saját hitünkről, és mondjuk el nekik, milyen nagy boldogságot és nyugalmat jelent számunkra ez a hit. Őket legtöbbször titkos nyugtalanság gyötri, aminek csak egyik jele a vitatkozó kedv és a kritika.”

A hit bátor

Az égő ház felső emeletén maradt egy gyermek. A lépcsőház lángokban áll. Hogyan meneküljön? Ha kiugrik az ablakon, a kövezeten halálra zúzza magát. És akkor felkiált hozzá egy erős férfi: „Ugorj bátran! Én elkaplak!” Ehhez a gyermeknek hitre van szüksége. Először hinnie kell abban, hogy a férfi valóban ott van, másodszer, elég erős, hogy elkapja. De hitéről tanúságot is kell tennie úgy, hogy az erős férfi karjai közé veti magát.

Ez igazi bizalom; teljes bizalmunkat egyedül

* Gyógyíthatatlan gyermekek otthona. Ma is működik.

Krisztusba vetni. Aki még a maga cselekedeteiben bízik, annak nincs hite. Krisztus mindent kíván, vagy semmit. Aki Jézus Krisztusban hisz, az üdvözülni, legyen bármilyen sok és súlyos bűne. Aki nem hisz, mindörökre elkárhozik, még ha bűnei nem cégéres bűnök, és ha sok jótettet vitt is véghez.

Hit nélkül nincs üdvösség, nincs Istenből való új élet. Luther Márton szavai szerint: „Mindennek összegzése: Krisztusban hinni vagy elkárhozni.”

2.

„HOGYAN ENGEDHETI MEG MINDEZT ISTEN?”

Régi térképeken fehér foltokat lehetett látni, ilyen feliratokkal: „terra incognita”, magyarul: „ismeretlen föld”. Mára már ezek a fehér foltok eltűntek. Földünk minden zugát kikutattuk, s a műholdak a világmindenségből fényképezik bolygónkat.

A különböző tudományágak óriási előrehaladást tettek. Tudásunk térképén a fehér foltok, ha nem is tűntek el, de megfogyatkoztak. Korábban gyakran ott, ahol „megállt a tudomány”, azt mondták: „Isten”. Vagy féltő tiszteletből, vagy egyszerűen hézagpótlásként. Amióta azonban a technika és az orvostudomány meghódította a világot, és szinte mindent lehetségessé tett, azóta ennek a „hézagpótló” Istennek nincs helye a mi felvilágosult világunkban. Nincs többé rá szükség. Nem is kérdezik Őt.

Éppen ezért annál különösebb, hogy amikor szerencsétlenség vagy igazságtalanság történik, amikor emberek szenvednek, akkor hirtelen felébrednek, és rögtön azt kérdezik: „Hogy engedheti meg mindezt Isten?” Az ember csak úgy él a világ-

ban, és nem törődik Istennel. De ha egyszer valami nem sikerül vagy nagy baj történik, akkor felhorkan. Egyszer csak felvetődik a nagy kérdés Istennel kapcsolatban.

Isten a vádlottak padján?

Képzeljük magunkat egy bírósági terembe. A bírói emelvényen ülnek a sértődött és bánatos emberek. A vádlottak padján pedig ott ül – Isten. És az ember a magas bírói székéből kérdezi: „Vádlott Isten, hogyan engedhetted meg mindezt?” Micsoda torz gondolat!

Remélhetőleg mindnyájunk előtt világos: *ez az Isten nem létezik.* Olyan Isten, aki előttünk a vádlottak padján ül. Olyan Isten, aki engedi, hogy a bírói székből nézzünk rá. Ezért mindnyájunknak tudomásul kell vennünk: létezik egy szent és igaz Isten, aki azt mondja: „Ki fogható hozzám, ki vonhat engem felelősségre?” (Jer 49,19).

Ő maga ül a bírói székben, mi pedig Őelőtte a vádlottak padján.

Ennek ellenére sokan gondolkodnak ilyen fejtejtőre állított logikával. És ez valóban igen veszélyes, alattomos gondolat, amit sokan fogadnak készségesen a Gonosz kezéből: a vádlottak padjára Istennel!

Mert azt nem tagadja az ember, hogy van Isten. Egyáltalán nem akar ateista lenni. Csakhogy Istent a vádlottak padjára ültette. Vajon nem éppúgy go-

nosz dolog vagy még gonoszabb ez, mint amikor Őt tagadja?

Az ember olyan, mint a farkas

Sok rettentés dolog történik a világban. Bekötött szemmel és befogott füllel kellene járnunk, hogy ne lássunk és ne halljunk naponta kiáltó igazságtalanságokról: terrorcselekményekről, gyilkosságokról, erőszakoskodásokról, borzalmas szerencsétlenségekről és alattomos betegségekről. Megesalt és szenvedő emberek élnek mindenütt. Tömegtájékoztatási eszközeink naponta adnak hírt minderről. Vegyük hozzá a menekültek millióit, vagy azokat, akik éheznek, és sem élni, sem meghalni nem tudnak.

A látható nyomorúság mögött ott lappang a jövőtől való nyomasztó félelem. Gondoljunk csak a modern hadviselés borzalmaira, a nukleáris, kémiai és biológiai fegyverek arzenáljaira, vagy a gázkamrákra és a második világháború kerekén 60 millió halottjára. Borzalmak borzalma! És a várható katasztrófa, amikor a szörnyűség valósággá válik? Amikor egy politikai tűzfészek kiterjed majd az egész világra, vagy egy felelős politikus „megnyomja a gombot”?

Nos, a világban sok tébolyult dolog megy végbe. Az emberek tenger sok szenvedést okoznak egymásnak. Kezdődik a házasságban, a családban és folytatódik a munkahelyi viszálykodásban és gyűlölködésben, el egészen az éhínségig és háborúig.

„Homo homini lupus”, magyarul: Az ember az embernek farkasa – állapította meg már a latin közmondás is.

És Isten hallgat. De hallgat-e valóban?

Vegyük tudomásul komolysággal és teljes nyomatékkal: Ő nem hallgat! Isten szólt, és szól ma is. S ha azt kérdi valaki: honnét tudhatom ezt? Akkor erre azt felelem: olvassa az Igét, Istennek az emberhez szóló üzenetét! Ott nem hallgat, hanem beszél. Szavait tettek követték, nagy, dicsőséges tettek: kijelentette önmagát számunkra Fiában, Jézus Krisztusban.

Amióta az Úr Jézus Krisztus eljött ebbe a világba, már senki sem beszélhet hallgató Istenről!

Igaz, azelőtt sem lehetett, de most aztán senki sem hozhat fel titkolt vagy nyílt szemrehányásokat. Amióta az Úr Jézus eljött ebbe a világba, mindenki tudhatja, hogy Isten nem hallgat, sőt hangosan szól. És szavat meghallhatja – és hallja is meg – mindenki!

A Biblia világnézete

Sohasem kapunk választ a környezetünkben és széles e világon történő borzalmakra, ha nem tanulunk meg Isten szavára hallgatni. Meg kell ismerünk a Biblia világnézetét, mert különben sohasem fogjuk megérteni ezt a világot, és sohasem fogunk boldogulni sem a magunk, sem mások problémáival.

Milyen sok körülöttünk a megkeseredett ember! Ki tudná felsorolni a rengeteg személyes bajt,

betegséget és terhet? Ki sejt valamit az elszenvedett igazságtalanság miatt érzett titkos fájdalomból és gyötrő gondolatokból? Ki ismeri és érti számom az álmatlan éjszakák hosszú óráit? De mindezzel ördögi körben forgunk, ha nem halljuk meg Isten szavát.

Amikor fölteszik a gyötrő „miért” kérdést, sokan elfelejtik, hogy bukott világban élünk. Ez azt jelenti, hogy ez a világ egyáltalán nem olyan, mint amilyennek Isten szánta. A Biblia azt mondja, hogy a világ harmonikus és tökéletes szépségben került ki Isten teremtő kezei közül. A teremtés koronája az ember volt, és a nagy és mindenható Isten „igen jó”-nak minősítette ezt a világot, ahogyan azt az 1Mózes 1,31-ben olvassuk. Ádám még teljes szabadságban és bűn nélkül mozoghatott a Mindenható jelenlétében, sőt, úgy beszélgetett vele, mint barátjával.

Hatalmas gátszakadás

És azután a Biblia ismerteti az őskatasztrófát. A bűn hirtelen betört ebbe a tökéletesen szép világba. Mindnyájan tudjuk, mi történt: az ember visszaélt szabadságával és fellázadt Isten ellen, bukásával magával rántva az egész teremtett világot. Ez volt a történelem legnagyobb gátszakadása. Betegség és szenvedés, félelem és igazságtalanság, könnyek és halál zúgó áradatként tört rá, és azóta világunkat elárasztja a bűn iszapja és átka.

Nem, a mi világunk már nem az, amilyennek Is-

ten akarta. A „bukott” teremtésben élünk, olyan világban, amelyben a bűn uralkodik. A bűn pedig azt jelenti: elszakadtunk Istentől. A bűn az ember nagy céltévesztése. A Sátánnak pedig, aki hazug és embergyilkos kezdettől fogva (Jn 8,44), oly nagy hatalma van, hogy a Biblia „e világ fejedelmé”-nek nevezi.

És az ember lázadása Istennel szemben egyre orcátlanabb. Elrettentő méreteket ölt az istentelenség. Ezt is megmondja a Biblia. És ki ne borzadna el, amikor követi napjaink szörnyű eseményeit? Meg kell állapítanunk, hogy a Biblia világ-szemlélete igencsak reális, egyáltalán nem túlzó. Megállapításai pontosan egyeznek a valósággal.

Azt is elmondja a Biblia, hogy Isten sem az egyént, sem a világot nem kényszeríti erőszakkal rendre. Isten szántóföldjén, nemcsak búza nő, hanem vadul és szemtelenül terem a gyom is, mégpedig eddig soha nem látott mértékben. Szinte azt mondhatjuk, hogy a gyomtól alig látszik a tiszta búza. Mindkettő megéri. Csakhogy a bűnre elkövetkezik majd Isten igazságos ítélete. Viszont mindazoknak, akik hallgatnak az Ő szavára, már itt és most csodálatos új kezdést adhat.

Ő cselekedett

És ez az új már el is kezdődött! Isten ugyanis nem mondott le erről a lázadó világról, noha mi megérdemeltük volna! A bűn éjszakájában azonban Ő a világosságát ragyogtatta fel. A bűn káo-

szába elküldte Fiát, Jézus Krisztust. És Ő végigjárta az engedelmesség útját. Milyen megfoghatatlan az a bizonyos esemény a Golgotán! Ott halt meg Ő a bűnösökért a kereszten. És feltámadt a halottak közül. Testben támadott fel! És most a mennyi Hatalom jobbján ül.

Ez valóban páratlan üzenet. Ahol az emberek megnyitották magukat az előtt az Úr és Megváltó előtt; ahol befogadták Őt szívükbe és házukba, ott ez az új már boldogító valósággá lett! Mindazok, akik Jézus Krisztuséi, boldogan vallhatják, hogy bekövetkezett a nagy változás: „Ő (Isten) szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és Ő vitt át minket szeretett Fiának országába” (Kol 1,13). Aki egyet tud érteni az apostol szavaival, az többé nem kérdezi a világ állapotával kapcsolatban, hogyan engedheti meg mindezt Isten? Isten gyermeke tudja, hogy az istenellenes világ – az a világ, amelyben a Sátán uralkodik – nem is lehet más, mint amilyen.

Ki értheti meg Isten útjait?

Ez egészen más kérdés. És ez a kérdés válasz nélkül marad. Mily sok megmagyarázhatatlan szenvedés sújtja ezt is, azt is – és minket is! Ki tudja ezt megmagyarázni? Az olyan Isten, akit mindig meg tudok érteni, egyáltalán nem volna Isten. „Bizony, az én gondolataim nem a ti gondolataitok, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival ma-

gasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál” (Ézs 55,8-9).

A csillagos égbolt távolságai bizonyos mértékig matematikailag kiszámíthatóak, gyakorlatilag azonban megfoghatatlanok maradnak. Ki tudja csak elképzelni is, mekkora távolságot jelent néhány milliárdnyi fényév? Senki! Ez az ige szemléletesen mutatja be, micsoda távolság van saját elképzeléseink és Isten gondolatai között.

Isten kifürkészhetetlen

Íme, egy elgondolkoztató történet:

1868-at írunk. A négy gyermek felujjong, amikor a németországi dellwigi lelkészlakásban kinyílik a karácsonyi szobába vezető ajtó: ott vannak elkészítve számukra a szép ajándékok. Friedrich von Bodelschwing felolvassza a családjának a Bibliából. Felesége karjában tartja Karlt, a legkisebbet. Ezután csengő gyermekhangok énekelik a régi énekeket. Szemük csillog, ahogy csak gyermekszemek tudnak csillogni. A szülők szívét hálás öröm tölti be.

Négy gyermekkel ajándékozta meg Isten őket. Itt van elsőnek Ernst, ez az okos nagyfiú, aki a Ruhr folyó kavicsairól éppoly sokat akar tudni, mint a Napról, a Holdról és a csillagokról. Azután Elisabeth, a kedves, gyöngéd leányka, aki ahol csak tud, segít édesanyjának. A kis Friedrich elragadtatva lovagol fapapíráján, nagyapjától kapott szörme-

sapkával a fején. S a nagy családi boldogságba behangzik a kis Karl örömteli gagyogása.

Az anya Ernstre tekint. Mi van vele? Csöndesebb, mint máskor. Már napok óta heves köhögés kínozza. S a következő napokban állapota rosszabbodik; ágyba kell feküdnie. Az orvos, Dr. Kipp, komoly arccal mondja: „Szamárköhögés, ami nagyon veszélyes, rosszakarátú betegség. Sajnos, ezt meg kell mondanom.”

A szülők telve aggodalommal. A samárköhögés ugyanis fertőz – és a betegség nyilván már megkezdődött a többiekénél is. Friedrich, Elisabeth, Karl, mind egyre jobban köhögnek. Az orvos újra jön. Megállapítja, hogy Ernstnél tüdőgyulladás lépett fel. Megvizsgálja a másik három gyermeket is. Az eredmény lesújtó: mind a három elkapta a samárköhögést, és a tüdejük is meg van támadva. „Ernst élete is veszélyben van?” – kérdi Bodelschwing. „Fel kell készülni a legrosszabbra” – hangzik az orvos őszinte válasza.

Elnémult már a gyermekzsivaj a parókián. Éjjelnappal csak a gyermekek köhögését hallani. Ha az egyik elhallgat, és egy kissé megpihen a gyötrő roham után, elkezd a másik, a harmadik, majd a negyedik. És a tüdőgyulladás is egyre jobban erőt vesz rajtuk.

Január 12. éjszakáján az anya megpróbálja a kis Friedrich hideg kezét és lábát melegíteni. A gyermek anyja felé tárja a karját, hogy vegye ölebe. Az anya könnyei szivárognak, s a kisfiú utolsó erőfe-

szítésével kinyújtja kis kezét, hogy letörölje anyja arcáról a könnyeket. Néhány perc múlva a szíve megáll.

Elisabeth hangtalanul és panasz nélkül küzd a betegséggel, nem akar bánatot okozni szüleinek. A végsőkig csak vigasztalni akarja őket. Mikor január 20-án a köhögés fölveri álmából, apja ölébe veszi, mintha így akarná visszatartani az elszálló életet. De hiába. Elisabeth is lehunyja szemét.

A legfiatalabb, Karl, ágyacskájában fekszik. Már tizennégy napja beteg, s egyre csöndesebb lesz. Minden panasz nélkül tűr. Végül úgy fekszik ott, mint aki már nem ebből a világból való. Január 24-én, vasárnap este, fájdalom és harc nélkül elalszik ő is.

Bodelschwing keze reszket, arca sápadt, amikor a következő nap legidősebb fiának, Ernstnek az ágya mellett virraszt. Ez a derék fiú küzdött a legtovább és a legsúlyosabban. Apja és anyja már lelki és testi erejük végéhez jutottak. Imádkoztak, virrasztottak, ápolták a betegeket, két gyermeket már eltemettek. Megrendült barátaik jönnek a házba, amelyben a harmadik kis koporsó is fel van ravatalozva. És egy nappal később, január 25-én Ernst is kiszivedett. Két hét leforgása alatt a Bodelschwing szülők elvesztették mind a négy gyermeküket. Az egykor élettől zajló ház kihalt, a szó legigazibb értelmében.

Friedrich von Bodelschwing 38 éves volt, amikor ezek a próbatételek sújtották. Felesége, Ida,

35 éves, haja hófehér lett, majd hullani kezdett, és kénytelen volt főkötőt hordani. Férje attól félt, hogy felesége összeomlik a szenvedés alatt. És valószínűleg önmagával kapcsolatban is ettől tartott.

Ilyen súlyos út láttán, amelyen ezeknek a szülőknek keresztül kellett menniök, minden emberi szó kimondhatatlanul üresnek és fölöslegesnek tűnik. Itt hadd emlékeztessünk Jób három barátjára, akik hét nap és hét éjjel ültek némán a barátjuk mellett: „de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma” (Jób 2.13). Ám ha figyelemmel kísérjük kettejük további életútját, csodálkozva látjuk, hogy a keresztyén felebaráti szeretet mily nagy művét kezdte meg Isten általuk. Érdemes elolvasni a betheli Bodelschwing-intézetek történetét.* Friedrich von Bodelschwing megtanulta szenvedései közepette elmondani: „Atyám, nem értelek, de bízom benned!”

Éppen amikor ezt a könyvet írom, kapom a hírt, hogy egy fiatal rokonom Helgolandnál vitorlásával viharba került és eltűnt. Mindössze 24 éves volt, orvosdoktori vizsgájára készült. Szülei mélységesen megrendültek, de hordozza őket Isten kegyelme. Hét hosszú hét telt el reménykedés és aggodalom között, s csak azután vetette partra a hullám a vízbefullt testet. A gyászjelentésen ez az íge olvasható: „Magasztaljátok Istenünket. Kőszikla Ő, cselekedete tökéletes, minden útja igazságos”

* Gyógyíthatatlan és főleg nem normális gyerekek keresztyén intézete

(5Móz 32,3-4). Csak a hit embere tud így szólni – még ha könnyek között is.

Aki a kormányrudat fogja

Milyen kikutathatatlanok Isten útjai gyermekei életében! És mennyi mindent megtesz Isten azokért is, akik még nem az övéi! Akik még menekülnek előle. Talán sokak számára érthetetlenek Isten útjai életükkel kapcsolatban. De gondoljuk csak meg: Isten magunkba szállásra, megtérésre akar indítani, egészen a maga szívére akar vonni bennünket. „Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát – így szól az én Uram –, hanem azt, hogy megtérjen, és éljen” (Ez 18,23).

Sohasem éreztük még, hogyan munkálkodik értünk a szent és hűséges Isten? Hogyan áldott meg ezzel is, azzal is? Nem tudjuk, hogy „Isten jósága megtérésre indít”? (Róm 2,4) Vagy hogyan veszi át itt is, ott is láthatatlanul életünk kormányrúdját? Mert az a célja, hogy szerencsétlenségbe vivő, önfejlő életutunknak teljesen új irányt adjon.

Szakítsunk végre időt arra, hogy életünket végig gondoljuk, és meg fogjuk látni, hogyan vette át Isten többször is tőlünk a kormányrudat. Hogyan talált szíven egyszer-egyszer Igéje úgy, hogy komolyan kellett vennünk! Vagy hogyan rendített meg a számunkra kedves ember halála! Hogyan ragadott el a halál hirtelen egy-egy kedves ismerősünket vagy rokonunkat virágzó, munkás élete kellős közepén! Aztán gondoljunk a betegségekre, amelyek

ágyhoz kötöttek minket, kiemelték az élet hajszájából és zűrzavarából, hogy végre nyugodtan átgondolhassuk életünk útját és célját.

Lássuk már meg végre egyszer Isten útjait a magunk életében: milyen találékony szeretete, hogy felrázza minket. Olyan beavatkozások ezek, amelyek meggondolásra, megtérésre indítanak. Igen komoly figyelmeztetések, hogy végre megálljunk és megtérjünk. Bizony, sokszor fékezte le Isten ismételt közbenyúlásával a pusztulásba vívó utunkat. Ezért oly életfontosságú, hogy ne eresszük el fülünk mellett az Ő hangos vagy csöndes figyelmeztetését.

Ő nem téved

Wilhelm Busch a „Jézus a mi sorsunk” c. (magyarul is megjelent – Evangéliumi Kiadó) könyvében ír egy bányászról, akinek a gerincére egy kő esett, s ezért megbénult, és élete hátralevő idejét tolószékben kellett eltöltenie. Azelőtt féktelenül gúnyolta és megvetette Isten Igéjét. Amikor azonban ez a csapás érte, megértette Isten komoly beszédét. Őszintén megtért. Súlyos sérülése ellenére Isten örvendező gyermekévé lett, és nyíltan megvallotta, hogy nem kívánja vissza korábbi napjait. Szívesebben viseli betegségét, semmint hogy ép tagokkal a kárhozat széles útján járjon.

Mert az az Isten akarata, hogy az ember elcsöndesedjék és megtérjen. Szeretete találékony és mindent megpróbál, mert így akarja „megőrizni (az

ember) lelkét a sírtól, és életét, hogy ne döfje át a fegyver” (Jób 33,18). Ezért ne gyötörjük tovább értelmünket üvegkeménységű kövekkel, olyan vádaskodásokkal, amelyek Istent okolják. Az ilyen gondolatok sátáni eredetűek! Ennek az ellenkezője az igaz!

Akinek békessége van Istennel Jézus Krisztus, az Ő Fia által, annak számára eljön a pillanat, amikor szívből egyet tud érteni azzal, hogy az Úr „Mindent helyesen cselekedett” (Mk 7,37). És elcsöndesedve imádja Istent, amikor majd felismeri a maga életében az Ő útjainak és szándékainak nagyszerű voltát. „És azon a napon nem kérdeztek értőlem semmit” (Jn 15,23).

Itt a földön – mint valami drága perzsaszőnyegnél – csak a visszaját látjuk: áttekinthetetlen, rejtélyes fonalszövevényt. De milyen váratlan szépségben, áttekinthetően mutatkoznak meg előlről a tündöklő színek és formák! Ezért értsük meg végre: Istennek mindnyájunk számára megvan a maga terve, hogy senki ne éljen céltévesztett életet!

3. VAN TERV, DE NINCS TERVEZŐ

Képzeljünk magunk elé egy nagyszerű épületet. Csodáljuk formagazdag építészeti megoldásait, és gyönyörködünk építőelemei összhangjában. Tudjuk, hogy ez az épület terv szerint épült. És ezt a tervet nem valami megmagyarázhatatlan esemény hozta létre, hanem tervezője: az építész. Ez egészen magától értetődő számunkra.

A természetben is ez a helyzet. Akár a mérhetetlen csillagos ég felfoghatlan távolságairól, akár az elképzelhetetlenül kicsiny atommagban lejátszódó folyamatról van szó. Akár egy orchidea szépségében gyönyörködünk, akár a milliárdnyi sejtből álló ember kombinációs és tudásfelhalmozó képességét csodáljuk. A tudomány egyre fokozódó csodálattal fedezi föl minden területen a hatalmas tervet, gyakran csak töredékesen, mivel oly mérhetetlenül fantasztikus.

Tervezőről azonban nem akarnak tudni! Röviden: kutatják a természetet, és csodálják az alapjául szolgáló nagyszerű tervet. De tervezőjét és alkotóját, Istent, tagadják vagy legalábbis kiiktatják.

kor, és alig várja, hogy meglássa: mit hozott számára a kapitány az „Artisteá” nevű halászhajóján.

Az öregnek jó orra volt arra, hogy megtalálja azt, amit Miss Latimer keres: ritka állatokat és növényeket a múzeum mindenki által kedvelt különleges kiállításai számára. Vajon most milyen meglepetést tartogat?

Először kissé csalódottan látja, hogy nincs más, mint döglött halak és összekuszálódott moszat. Különböző féle kisebb cápákat fedez fel, de ezekből már mindből van gondosan kipreparált példánya. De ni: ott van egy egészen különös kék hal, aránytalanul nagy pikkelyekkel, bojthoz hasonló uszonyokkal, és veszélyes, ragadozószerű állkapoccsal.

A kapitánynak nevetnie kell, amikor Miss Latimer fölfedezi és mereven bámulja a halat, de ő sem tud semmilyen felvilágosítást adni róla. A vén tengeri medve nem látott soha ilyen állatot. Ezért inkább a nagyon okos igazgató asszonyság lesz szíves kitalálni, milyen jószág akadt fenn ma reggel a hálójában.

Megméri a halat: 56 kiló. Azután beburkoltatja ócska zsákokba, és elsüllyeszti a rozoga Ford csomagtartójában. Miss Latimer megköszöni, és visszaautózik a városba. Goosen kapitány pedig meglegedetten pöfékel rövid matrózpipájából.

„Ugyan, miféle jószág lehet?” – tőpreng a múzeum igazgatónője hazafelé vezető útján. „Talán valamiféle tündőshal?” A múzeumban azonnal a könyvtárba megy és átböngészi valamennyi rendel-

kezésére álló szakkönyvet. De sehol nem talál leírást ilyen halról. Tehát tündőshal sem lehet. Sehol egyetlen rajz, egyetlen utalás erre a halfajtára.

Talán olyan hal, amelyet még a szakemberek sem ismernek? Mindenesetre először is preparáltatja a hatalmas halat, hogy megóvja a bomlástól. Azután levelet ír Dr. James Smith-nek, a neves dél-afrikai halszakértőnek. Leírja a hal külsejét, és mellékel néhány vázlatos rajzot is róla.

Dr. Smith később így írja le a pillanatot, amikor meglátta a hal rajzát: „Mintha bomba robbant volna az agyamban.” Ugyanis hirtelen eszébe jutott, hogy látott már egyszer egy ilyen halat, mégpedig egy olyan könyvben, amely évmilliókkal ezelőtt kihalt élőlényekről szólt. Farok, uszonyok, pikkelyek és csontváz mind jellemző volt arra a halfajtára, amelyet bojtos farkúnak nevezett a szakirodalom. És ezt a halfajtát csak kövületeiből ismerték a tudósok. Szerintük kerek négyszázmillió évvel ezelőtt fordult elő a világtengerekben, és kerek hatvanmillió évvel ezelőtt, a krétakor vége felé kihalt. Most az ősidőknek ezt a halát egy mai halászhajó fedélzetére emelték volna ki?

Dr. Smith izgalmában aludni sem tudott. Mert ha helyes a föltételezése, akkor ez egy elsőrendű tudományos szenzáció! Amikor belép az east-londoni múzeumba, és tulajdon szemével látja a halat, nincs többé kétely benne: ez valóban a bojtosfarkú hal. És amit a világért se hinne el, ha nem látná tulajdon szemével: az elképzelhetetlenül hosszú

idő alatt, amelyet a faj megélt, egy szemernyit sem változott. Az ősidők kövületeiből megismert hal pontosan olyan volt, mint az, amelyet most Goosen kapitány Dél-Afrika partvidékén a tengerből kifogott.

A szenzációszámba menő halnak latin nevet kellett adni. A kapitány a Chalumna-folyó torkolatánál fogta ki. De Miss Latimer fedezte fel és őrizte meg az enyészettől. Így ez az első bojtosfarkú hal a latin „Latimeria Chalumnae” nevet kapta. Ez kétségkívül nagy megtiszteltetés volt a múzeumigazgató számára.

A naptár 1938. december 22-t mutatott, amikor ezt az első bojtosfarkú halat kifogták. A következő példány csak 1952-ben, tehát 14 évvel később került hálóba. S a mai napig több, mint száz „ősidőkből származó” halat fogtak ki, többnyire a Kormorán-szigetek környékén.

Az elméleten repedés támadt

Az a tény, hogy elevenen fogtak ki olyan halakat, amelyek az evolucionisták szerint kerek 60 millió évvel ezelőtt már kihaltak, nem kis fejtörést okozott az elmélet híveinek. Darwin fejlődéselmélete szerint ugyanis éppen a bojtosfarkú hal volt az, amelytől állítólag valamennyi négylábú állat – végső soron az ember is – származott. És ez az elképzelhetetlenül lassú folyamat – ahogy mondják – sok millió év előtt ment végbe. És lám, napjainkban megtalálják „gyanezt az „őst”, frissen és vidá-

man lubickolva a tengereinkben, mégpedig úgy, hogy semmiféle változásnak – valamilyen evolúciónak – nyoma sincs rajta. Ha összehasonlítjuk az őskor kőbe vésett „fotografiáit” az élő példányokkal; láthatjuk, hogy minden azonos.

Ismeretes, hogy a fejlődéselmélet szerint minden fajta élőlény egyetlen sejtből, az ún. „őssejt”-ből fejlődött ki fokozatosan. Ez az elmélet szerint az őstengerben kezdetben volt egy protoplazmakeverék, amely egyszer csak, „megmagyarázhatatlan okokból” amőbaszerű életjelenséget mutatott.

„Ez az 'őssejt' egy ugyancsak megmagyarázhatatlan ösztökélést érzett a továbbfejlődésre, s az élő, protoplazma-golyócska megkezdte hosszú, fáradságos útját az évmilliókon keresztül. Ez az út végül a 'homo sapiens'-ben, az értelmes és tehetséges emberben koronáztatott meg. – Így állítja ezt a „fajok fejlődésének elmélete”, amely Charles Darwin (1809-1882) Angliában megjelent, „A fajok eredete” című könyvének alapját képezi.

Így kísérelték meg több mint száz év óta sok fantáziával és művészi szabadsággal megalkotni az ember biológiai családfáját, kivált annak utolsó fejlődési fokát, a majmoktól a „homo sapiens”-hez vezető ún. fejlődést. Ki ne ismerné azokat a képeket, amelyek bemutatják az emberszabású majmok és a majomemberek minden fajtáját, amíg eljutnak a mai emberig. Ezt a fejlődéssorozatot a legnagyobb magától értetődéssel alkotják meg. És az egyszerű szemlélő szótlanul elfogadja ezt a „tudo-

mányos” bizonyítási anyagot. Amellett ennek az először négylábbon járó, majd lassan fölegyenesedő, vad tekintetű fantázialénynek a *valóság*hoz *semmi köze nincs*.

Neandervölgyi a szupermarketben

Valóban nem becsületes dolog az, hogy az efféle fantáziaképeket úgy mutatják be a széles közönségnek, mint az evolúciót bizonyító tény – holott az nem más, mint egy elmélet.

Talán ismeretes az olvasó előtt, hogy az ún. „neandervölgyi embert” hosszú időn át a majom és az ember közti egyik legfontosabb láncszemnek tekintették. Még mint kisdíjakok, rengeteget tanultunk a neandervölgyi emberről. A neandervölgyi fölfedezője ugyanis, Johann Carl Fuhlrott (1804-1877) ugyanannak a gazdag hagyományú iskolának volt a tanára, amelyben én érettségiztem. 1856-ban a Neandervölgyben, a Düffel folyó völgyében, Düsseldorftól keletre kiásott egy töredékes emberi csontvázat.

A neandervölgyi emberről készült fantáziaképek mindmáig általában ijesztő külsejű, vad alakot ábrázolnak. Ugyanakkor ma minden komoly tudós megkérdőjelezi azt az állítást, hogy a koponya és a végtagok csontjai alapján meg lehetne állapítani valakinek az arcát és alakját, nem is szólva a szőrzetéről és bőrének színéről. Sőt, az antropológia egyenesen arra a megállapításra jutott, hogy ha napjainkban találkozánk valamelyik szupermar-

ketben egy neandervölgyi emberrel, az valószínűleg semmi feltűnést nem keltene...

Az alsó állkapocs elegendő?

1907-ben Dr. Schostensack, anatómus és paleontológus Heidelberg határában talált egy alsó állkapocsot, amelyből az egész emberi fajra következtetett. Ezért nevezik ezt az embert „homo heidelbergiensis”-nek. Sok gipsz, és még több fantázia segítségével azután kialakítottak ebből egy félig majomhoz, félig emberhez hasonló tömzsi alakot – mindezt egyetlen alsó állkapocs alapján.

A tudósok már az alsó állkapocs kora felől is vitatkoztak – egyesek szerint 700.000 éves, mások beérték „csak” 350.000-rel –, viszont egyes híres tudósok szerint az eszkimók koponyája jelentős hasonlóságot mutat a talált alsó állkapoccsal. Sőt, egyes szaktudósok odáig mennek, hogy az utcán sétálva ma is találkozhatunk olyan emberekkel, akiknek erőteljes „heidelbergi állkapocsuk” van.

A fejlődéstudomány hívei abból az előfeltételből indulnak ki, hogy valamennyi faj fejlődés eredményeképpen keletkezett, és teremtés – ahogyan arról Isten Igéje tudósít –, nem létezik. Ezért az elmélet képviselői mellőzik mindazt, ami a teremtett világról és a mindenható Teremtőről szól.

Miért? Mert – mondják maró gúnnyal –, „ami-

nek nem szabad lennie, az nem létezhet”.* S éppen ez a titkos jelmondatuk. Minden lehetségest és lehetetlent, bármit, aminek csak valami homályos látszathasonlósága van a tudományhoz, felvontatnak, és hogy elméletüket alátámasszák, szükség esetén akár tízszer is helyesbítenek. Írnak, kombinálnak, modelleznek és rajzolnak, csak azért, hogy ellene mondjanak a Szentírás egyszerű és egyértelmű tanításának.

Spekuláció helyett tények

És mit mond a Biblia? „Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá... Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket” (1Móz 1,26,127). „Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte orrába. Így lett az ember élőlényé” (1Móz 2,7).

Az isteni kijelentés nem enged különböző magyarázatokat. Isten közli velünk, hogy Ő alkotta az embert a maga teremtői cselekedetével, mégpedig a maga képmására. Ezt megelőzően teremtette a többi élőlényt, a növényeket, a tenger halait, az ég madarait és a mező vadait.

Figyelemre méltó, hogy a Biblia első fejezetének mindössze öt versében tízszer is hangsúlyozza

* Idézet „Palmström” versből. Szerző: Christian Morgenstern (1871-1917)

az író, hogy Isten mindent – legyen az növény vagy állat – a maga fajtájának megfelelően teremtett. (A Károli fordításban: a maga neme szerint.) E tízszeres utalásnak még a legcsöknyösebb kételkedőt is meg kellene győznie, hogy a fajok itt voltak, kezdettől fogva kész, tökéletes formában.

Ugyancsak isteni tekintély biztosít bennünket arról, hogy Isten teremtette az embert a maga képére, és isteni leheletet lehelt belé. Az Úr Jézus is megerősíti ezt az ószövetségi kijelentést: „Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket?” (Mt 19,4; Mk 10,6).

Másfelől sem az antropológia (embertan, az ember származásával foglalkozó tudomány), sem a paleontológia (öslénytan, a földtörténeti múlt élővilágát kutató tudomány), sem a biológia, sem a sokat emlegetett embriológia a maga tételeivel nem tudja a fajok fejlődését meggyőzően bizonyítani. Ha gondosan megvizsgáljuk ezeket, azt látjuk, hogy minden csupán elképzelés. Az ember ún. csökevényes szerveinek, mint a thymusmirigynek és a vakbélnek, amelyeket a régebbi tudományos értekezések a fejlődésmélet alátámasztására használtak fel, a legújabb kutatások szerint egészen más helyi értékük van a testi folyamatokban, mint ahogyan eredetileg föltételezték.

És akik közelebbről foglalkoznak a fejlődéstanal, azoknak feltűnik, hogy a tudományos irodalom semmiféle más területén nem írnak ennyit feltételes módon, mint ezen a területen. Lépten-nyo-